

LBRIS

We know
books

Mihail Drumeș

Elevul Dima dintr-a șaptea

EDITURA
ART

...Și-n locul prințului am răsărit eu – și locul lui Käthi l-a luat Lotte, cu privirile străine, în ochii căreia nu m-am mai regăsit, care ținea de mână trei copii zburdalnici, cu zuluții bălai.

Haide, Karl Heinz, să plecăm! Nu mai avem ce căuta la Heidelberg! Acolo nu mai e ca altădată! Veselia și cântecul au pierit de pe buzele tuturor. Iar paharele lovite de masă, din faimosul *ad exercitium salamandris*¹, sună gol, fals, lugubru...

Să plecăm cât mai repede, Karl Heinz, visul nostru de dragoste s-a vestejit ca o floare peste care au trecut atâtea toamne. Să-l culcăm undeva, într-un ungher tăinuit al sufletului, ca să doarmă adânc, să nu se mai trezească niciodată, căci ne-ar dura... ne-ar dura!...

S-a făcut deodată liniște în local. Studenții s-au ridicat în picioare și-au început să cânte încet, duios, ca o adiere de vânt, care vine de foarte departe și freamătă în frunzișul din preajma iernii:

*O, vis al vieții studentești
Din vremuri dispărute,
De ce nu vii să înflorești
Simțiri ce azi stau mute?
Zadarnic stau și mă gândesc,
Eu urma nu ți-o mai gălesc...
O, jerum, jerum, jerum,
O, quae mutatio rerum!*

— De ce plângeți? m-a întrebat un student de la o masă vecină. Am tresărit neplăcut, parcă m-ar fi surprins cineva închinându-mă. Nu știu ce i-am răspuns.

¹ Ceremonial la petreceri studentești.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Plecarea la școală	7
Alina Barbu	12
Fata gazdei	18
În gazdă la Dona Bianca	23
Carnetul lui Magotu	27
Lotte nu mă bagă în seamă	32
Prima zi de școală	36
Gaudeamus igitur	43
Un mic incident	52
De la școală citire	57
Zorile unui mare vis	67
Un simulacre des jeux de l'amour	73
„Încearcă să mă sâruiți!“	79
Insula fără nume	85
Vacanța de Crăciun	95
Domnișoara Lidia	98
Razna	105
Lotte e geloasă?	110
Logica dragostei	116
În ora de franceză	119

Centrala expediției transoceanice	123
Cea dintâi femeie	129
Eroul zilei	139
La „nimfe“	145
Un raport cu... cântec	158
Falanga	167
18 mai 1914	171
O bătaie și o fericire	176
O nouă comoară	183
Piere un vis	194
Sfârșitul anului școlar	205
Vacanța mare	218
Regența Grigoridei	223
Josefina de Beauharnais	231

PARTEA A DOUA

Institutul „Profesor Pleșea“	239
Secretul lui Șoimaru	245
Bacanta Grete	256
Taxa lui Rogvaiv	265
Ziua de naștere a lui Lotte	270
Pisc și prăpastie	280
Cununa de lămâiță	288
Plecarea spre țărături necunoscute	293
Cel din urmă drum	301
O noapte de veghe	309
Vești din lumea cealaltă	315
O misiune îndeplinită	318
Înfrângerea lui Attila	325

Exilat de la Leagăn	338
O sculptură de Canova	347
Când toată firea doarme	354
Secretarul general în inspecție	361
Ancheta	367
Călimara cu bucluc	379
Isprava lui Păleață	393
„Sentința“	403
„Vrem dreptate pentru Dima!“	410
Vești neplăcute	421
Nori negri pe cerul nostru	426
Popescu Anatolie	437
O zi grea	442
Aripi frânte	450

PARTEA A TREIA

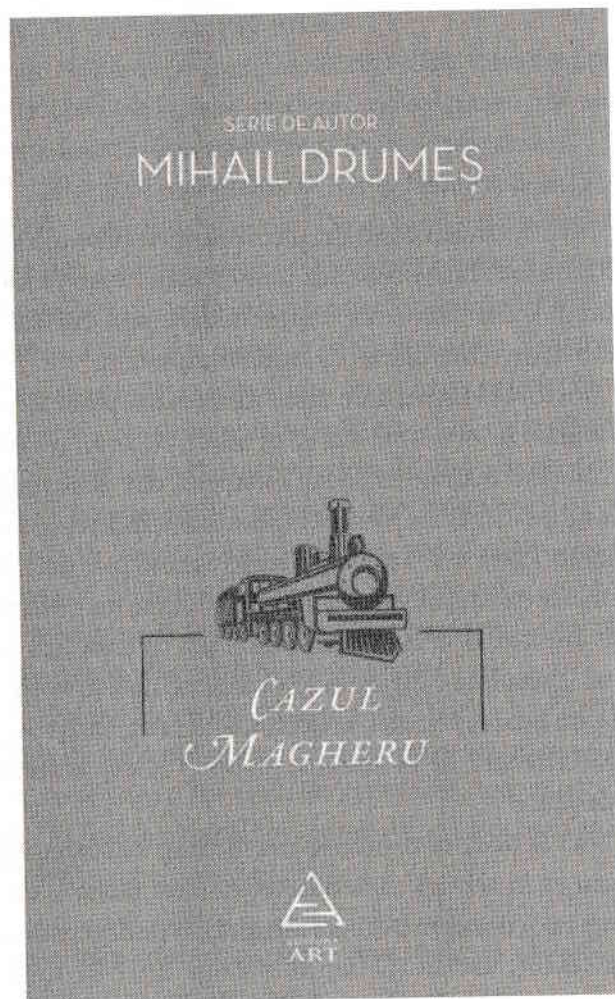
În vâlmășag	461
Audiența	468
Bătălia cu secretarul general	473
„Pompadura“	480
Marea întrebare	490
Logodna	495
Romeo și Julieta	501
Visul unei nopți de iarnă	511
Pregătiri pentru marea călătorie	515
Sonata lunii	520
Visătorii trăiesc încă	528
O, temps, suspends ton vol!	536
O bucurie neașteptată	543

O veste bună, alta rea	548
1 decembrie	553
Sinucigașii de la Hotel Europa	560

DUPĂ CINCISPREZECE ANI

Pe fereastra deschisă, un om se-apeacă spre trecut ...	575
De ce calci pe amintiri?	582
„Mais où sont les neiges d'antan?“	588
O, quae mutatio rerum!	595

Vă recomandăm și celelalte titluri ale autorului
apărute la Editura ART.

Citiți un fragment

PLECAREA LA ȘCOALĂ

Măine se deschid școlile. Nu cred să fi așteptat cineva ziua asta ca mine. Noaptea, care trebuie să-i facă loc pe pământ, rămâne albă. Nu pot să închid ochii. Un frământ, o nerăbdare ciudată îmi fură somnul. Când zorile surâd la ferestre, sar din așternut și primul meu gând e să aflu cât e ceasul. Pendula, draga mea prietenă, mi l-a ghicit. Bate patru lovituri sonore, prelungi, care răsună prin toată ființa mea. Peste o oră plec cu tata la Craiova.

Toți ai casei s-au trezit. În sufragerie, ceaiul mă așteaptă fierbinte. Îl sorb în grabă. Mama, care îmi pregătește de trei zile bagajele, tot mai găsește câte ceva de pus. E îngrijorată și tristă, de parcă m-aș duce la război. Îmi dă mereu sfaturi cum să mă păzesc de răceală, de colegi răi și de altele.

Vine și tata. Mama îi spune:

— Stroe, trebuie neapărat să vorbești cu directorul să-l supravegheze îndeaproape.

Tata încuviințează tăcut. Pare cam plictisit de atâtea stăruințe. Îl cunoaște pe directorul liceului, au fost colegi de facultate. Asta nu-i rău deloc.

Cobor în curtea casei. Afară e răcoare și umed. Simt un fior de gheață prin șira spinării. Încă nu s-a crăpat de ziuă. Văzduhul e o umbră deasă care topește zărilor. Dealul

din spatele casei arată ca o mătăhală apocaliptică, gata să se năpustească asupra mea.

Grivei, dulăul, răsare deodată ca din pământ, se gudură și sare cu picioarele pe mine. Îl cert, dar lui nu-i pasă. O zbughește prin ogradă, răsfățat. Alerg după el, fără să-l prind. Latră voios și-i pare bine de joacă. L-aș lua cu mine la oraș, dar nu se poate. E în stare să sfâșie oamenii de acolo, sălbaticul, căci nu prea știe multe.

Mă abat pe la grajd. Moș Ioniță a scos trăsura din șopron. Acum înhamă caii și pufăie tacticos din lulea.

— Bună dimineața, moșule!

— Mulțumim dumatăle... Te sculași cu noaptea-n cap, ai?

— Ce să fac, moș Ioniță? Trebuie să mă duc la școală.

— Hei, domnișorule, e bună învățătura. Pe vremea mea nu se pomenea de așa ceva.

Grivei nu se astâmpără. Latră mereu la caii care se sperie și azvârlă cu picioarele.

— Marș d-aici, jigodie! îl gonește moș Ioniță.

Pe urmă, trage trăsura în fața intrării. Coboară și tata, însoțit de mama.

— Grig, n-ai uitat nimic?

— Nu, măicuță!

Îmi iau rămas-bun. Ea mă îmbrățișează și-și șterge pe furis lacrimile, să n-o vadă tata. Îmi spune la ureche:

— Să-mi scrii, Grig, în fiecare săptămână. Și ferește-te să nu răcești.

Îi fâgăduiesc totul, ba îmi pun în minte să-i scriu de două ori pe săptămână. Simt cum îmi strecoară ceva în buzunar. Trebuie să fie niscai bănișori.

Înainte de a pleca, mă pune să-mi fac cruce și îmi înfășoară un șal în jurul gâtului.

Pornim. Flutur batista. Mama face la fel. Grivei latră și se cațără pe garduri, dar nu le poate sări: sunt prea înalte.

De la Dimești până la oraș e cale de câteva ceasuri. Am bătut-o de multe ori. Mi-a plăcut întotdeauna, mai ales când e vreme bună. Și ziua de azi arată a fi frumoasă.

Nu vorbim nimic. E ciudat lucrul ăsta, dar cu tata nu mă pricep să vorbesc. Dacă nu mă întreabă, nu știu ce să-i spun, nu-mi vine nimic în minte. Poate din cauză că e rece, închis, ca un diplomat. Mă contrazice mereu, din te miri ce, opunându-mi argumente pe care nu i le pot răsturna... În logică, e foarte tare, nu mă pot măsura cu el. Orice-i spun, parcă ar fi o prostie care trebuie doborâtă. Tot mai bine-i să nu vorbim. Așa am răgaz să fiu mai mult în tovărășia gândurilor mele.

Sunt vesel. Pentru mine începe o viață nouă, necunoscută. Cu școala mea e o poveste întregă. Primele două clase gimnaziale le-am trecut, în particular, la Londra. A treia am dat-o la Geneva, unde ne-am mutat după aceea. A patra am isprăvit-o – tot ca pregătit în particular – la București, iar a cincea și a șasea, la Paris.

În timpul învățaturii, m-a ajutat mama, iar la matematici, fiindcă nu se pricepea, mi-a luat preparatori când englezi, când francezi, după cum găsea. Pe la începutul verii, ne-am întors în țară, instalându-ne la Dimești; după cât am înțeles, pentru mai multă vreme.

Mama ar fi vrut să dau și clasa a VII-a tot în particular, și chiar îmi găsisese un preparator, dar tata s-a împotrivit. El susținea că-i mai bine să urmez la zi, să mă obișnuiesc și eu să trăiesc în lume, nu legat toată ziua de fustele mamei.

Din cauza asta părinții s-au certat. Câteva săptămâni nu și-au vorbit deloc. În cele din urmă, mama n-a avut încotro

și a trebuit să se supună. Mai ales că, de rândul acesta, nici eu nu-i dădeam dreptate.

Câteodată mă apucă o neliniște ciudată. Cum o fi să urmezi la școală? Îmi închipui că trebuie să fie tare plăcut. În primul rând, te bucuri de libertate, în al doilea rând, îți faci prieteni câți vrei și, mai ales, te plimbi nesupravegheat pe unde ai poftă. E puțin lucru? Pentru mine astă-vară era o sărbătoare când plecam în oraș singur de capul meu. În sfârșit, îmi trec prin minte o grămadă de lucruri.

După o oră și mai bine de tăcere, tata mă întrebă:

— Ți-e răcoare, Grigore?

— Nu.

Tăcem din nou, fiecare cu gândurile lui. Mă uit cum iese soarele de sub pământ. E roșu ca arama topită; toată bucata de cer din jurul lui s-a aprins și arde mocnit ca jăraticul. Văzduhul se umple de lumină proaspătă și caldă. Mă simt înviorat, mândru și atât de mare, încât nu mai încap în mine. Mă dor ochii de atâta strălucire. Întorc capul: uite că și caii au simțit ceva, pentru că îndeamnă la drum mai sprinteni și mai vioși. Nici nu prind de veste când soarele se ridică de-o suliță pe cer. Acum nu mai e roșu, ci sclipitor ca argintul viu, încât nu poți să te uiți la el mai mult de o clipă.

Trecem prin pădurea Cotmeana. Un iepure țâșnește dintr-un tufiș, ne taie scurt calea și se face nevăzut. Moș Ioniță tresare de pe capră:

— Pii! Cum de n-avusei o flintă, că-i făceam de petrecanie!

Tata nu se clintește, rămâne tăcut și nepăsător, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Mă uit la copacii care țin tovărășie șoselei. Sunt triști și amărați pentru că frunzele lor au început să ruginescă și multe cad moarte la poalele lor ca într-un țintirim.

Las capul ușor pe spate, sprijinit de pernele trăsorii. Apoi închid pleoapele și mă cufund în lumea visurilor mele. Ea nu seamănă deloc cu viața searbădă pe care o duc.

Vreau să mă gândesc la Alina. E departe de mine, nu știe ce dor mi-i de ea...

Mă las în voia închipuirii și retrăiesc împrejurările atât de minunate în care am cunoscut-o...

ALINA BARBU

În vara asta, nu mult după întoarcerea noastră de la Paris, am plecat cu mama la București, căci voia să se arate unui medic.

În tren am intrat într-un compartiment de clasa întâi, unde mai era o doamnă pe care mama o cunoștea. Un timp am ascultat conversația celor două prietene, dar m-am plictisit curând. Vrând să citesc ceva ca să-mi omor timpul, m-am ridicat să umblu în servietă unde aveam o revistă literară. În clipa aceea, am zărit o carte rezemată de peretele canapelei. Am luat-o în mână și m-am uitat la titlu. Era o carte franțuzească, din colecția „Nelson”: *Le Disciple* de Paul Bourget.

Am întrebat-o politicos pe doamna din compartiment:

— Este cartea dumneavoastră?

— Nu-i a mea... mi-a răspuns. Se vede că a uitat-o un tânăr care a coborât la Piatra-Olt.

Norocul meu!

M-am așezat din nou și m-am apucat să răsfoiesc romanul. Dintre file a lunecat deodată o fotografie de mărimea unei cărți poștale, înfățișând-o pe cântăreața Alina Barbu în *Traviata*. Pe dos erau câteva rânduri, cu scris mărunt și dezordonat de femeie răsfățată:

Dragului meu Grig, pe veci a ta, Alina.

Am tresărit, înspăimântat de această descoperire. Dădusem, fără să vreau, peste un mare secret. Pe urmă, m-am mirat: și pe el îl chema tot Grig, ca pe mine. Uite, întâmplarea a uneltit ca tocmai eu să dau peste dedicația asta, ca și când mie mi-ar fi adresat-o Alina...

M-am uitat lacom la fotografie și nu mă săturam privind-o: înaltă, mlădioasă ca o trestie, cu părul și ochii negri. Surâdea, și pe fața ei se lăsase o lumină, totuna cu farmecul. Parcă fusese într-adins creată pe gustul meu. O ciudă mare m-a răscolit ca o revoltă: de ce nu sunt eu Grig acela?... Aș fi iubit-o mult, aș fi făcut orice pentru ea. Nu e puțin lucru să te iubească o cântăreață celebră ca Alina. Te-ar invidia toți prietenii și cunoscuții, iar celelalte fete ar crăpa de ciudă.

Când voi ajunge student, voi face pe dracu-n patru să devin iubitul unei actrițe celebre, ca să mă plimb la braț cu ea pe Calea Victoriei.

Fără doar și poate că trebuie să existe la București și alte actrițe tot atât de fermecătoare ca Alina Barbu...

Mi-am luat inima în dinți și-am întrebat-o pe doamna care ne ținea tovărășie:

— Era frumos tânărul care a uitat cartea?

Atât mama, cât și prietena ei au rămas surprinse de întrebarea mea, fiindcă părea, ce-i drept, cam nelalocul ei.

— Ce te interesează pe tine? m-a descusut mama.

— Sunt curios să știu...

— Nu mi s-a părut deloc... răpitor... a surâs doamna. Dacă nu era elegant îmbrăcat, ar fi fost chiar urât. Dar un bărbat nu trebuie să fie decât puțin mai chipeș decât dracul...

Am râs de comparație și mi-a părut bine că Grig acela era urât și poate chiar respingător.

Am stat în capitală vreo zece zile, până când mama a isprăvit tratamentul. Pe toate gardurile erau lipite afișe mari, colorate cu litere de-o șchioapă, care anunțau *Traviata* la Opera Română, cu Alina Barbu în rolul principal. Mai figurau pe afiș și alți cântăreți celebri, ca Dimăncescu-Basu sau Daria Ropală, însă numele ei era tipărit cu literele cele mai mari.

Am rugat-o pe mama să mergem la Operă, dar ea avea alte treburi, așa că mi-a dat voie să mă duc singur. Ardeam de nerăbdare s-o văd pe Alina Barbu, și cele zece minute care s-au scurs până să se ridice cortina mi s-au părut tot atâtea veacuri.

Când a intrat în scenă, ușoară, cu pași de fulg și înveșmântată într-o rochie vaporosă ca de zăpadă, am deschis ochii mirat, mari cât porțile unei cetăți, ca s-o trec în ființa mea. Era mult mai răpitoare decât în fotografie și frumusețea ei stârnea un freamăt în public, asemănător cu extazul. Cum a început să cânte, cu un glas de clinchet, cu triluri de privighetoare, m-au trecut fiorii. Părea așa de ireală în desăvârșirea ei, încât de multe ori mă întrebam dacă nu visez un vis cu o zână care îi cântă logodnicului ei, în palatul de cleștar, din fundul mării...

Dar nu era vis. Alina Barbu exista în realitate și numai eu știam pe cine iubește. De la un timp, nici nu mai luam seama de ceilalți interpreți și mă gândeam în neștire în ce fel i-o fi șoptind lui Grig al ei „te iubesc” și de câte ori s-or fi sărutând amândoi într-o noapte.

Când s-a lăsat cortina, am aplaudat ca un smintit. Ea a prins de veste, s-a uitat o clipă la mine și chiar mi-a surâs... Poate mi s-a părut, fiindcă prea îi cerșeam privirea. Nu știu bine...

Oricum, pluteam în fericire, asta-i sigur. Am vrut să-i duc fotografia găsită, numai ca s-o văd și să-i vorbesc. Dar n-am îndrăznit. Mi s-a părut ceva supranatural, să fie numai la doi pași de mine...

În timpul antractului, m-am întâlnit cu Tiberiu, băiatul preotului Doncea de la noi, care urmează liceul la București. Ne cunoșteam de când eram mici.

— Ce-i cu tine, Grig, pe-aici? Când te-ai întors în țară?

— De câteva luni.

— Stai la București sau ești numai în trecere?

— Stau la Dimești, dar vin destul de des în capitală, l-am mințit, fără niciun motiv, de altfel.

Își pusese un costum nou-nouț și-și netezea mereu freza, privindu-se neconținut într-o oglindă cât toate zilele, spânzurată de peretele holului. Tot timpul mi s-a lăudat că se prăpădesc fetele după el, că o studentă de la Litere era cât p-aci să se sinucidă din pricina lui și că-i scrie aproape în fiecare zi câte opt pagini. Mi-a arătat chiar fotografia ei.

— Dar tu cum o duci cu amorul? m-a întrebat.

— Eu...?

Și-n clipa aceea mi-a fulgerat un gând năstrușnic prin minte.

— Eu, dragul meu, eu, hm... lucrez pe picior mare... Sunt încurcat cu o actriță celebră...

— Ei, lasă-mă că mor! Cu cine?

— Secret de stat!

— Aiurea! Dacă nu-mi spui înseamnă că mă duci cu zăhărelul.

— Îmi dai cuvântul de onoare că nu sufli nimănuui o vorbă?

— Ai cuvântul meu.

— Sută-n sută?

— Zero absolut!

— Ei bine, ascultă, iubita mea e... Alina, i-am șoptit în mare taină.

— Care Alina?

— Alina Barbu, cântăreața... care alta?